

השואל את הפרה פרק שמיני בבא מציעא

ע א מיי פ"י מהלכות
גולה ואברהם הלכה ט:
ב [מיי] שם טושיע ח"מ
ס"י עשה סעי' ג':
עא ג מיי פ"ו מהלכות
שכירות הלכה ז סמג
עשין פט טושיע ח"מ ס"י
ש"ב סעיף ה':
עב ד ה מיי שם עשין
גמ"מ טושיע ח"מ ס"י
סעיף ו':
עג ו מיי שם טושיע ח"מ
סעיף ה' ו':
עד ז מיי שם הלכה ח
טושיע ח"מ סעיף ז':
עה ח מיי שם הלכה ז
טושיע ח"מ סעיף ו':
עו ט מיי שם הלכה ט
טושיע ח"מ סעיף ט:
עז י מיי שם טושיע ח"מ
סעיף יא':
עה ב מיי שם הלכה יא
טושיע ח"מ סעיף יג':
עפ ל מיי שם הלכה י
טושיע ח"מ סעיף יג':
פ מ ב מיי שם פ"ו הלכה
ז סמג שם טושיע ח"מ
ס"י עשין:
פא ס טושיע ח"מ ס"י
ש"ב סעיף ו' כהנ"ה
ועי' גמ"מ פ"ו שם הלכה
ז':
פב ע מיי שם פ"ו הלכה
ג סמג שם טושיע
ח"מ סעיף א':
פג פ מיי שם הלכה ה
ועי' כהנ"ה ויבגוד
משנה וקמג שם טושיע
ח"מ ס"י ש"ב סעיף ג':
פד צ טושיע ח"מ סעיף
ד':
פה ק מיי שם הלכה ג
סמג שם טושיע
ח"מ ס"י ש"ד סעיף א':
פו ר מיי שם טושיע ח"מ
סעיף ב':
פז ש מיי פ"ה מהלכות
תפילין הלכה יא סמג
עשין נג טושיע י"ד ס"י
לאה סעיף ג [רב אלפס
כלן ובה"ל מוחה דף ע"א]:

בשדה אין שומעין לו. אע"ג דכבר אשמועין לעיל ר' יוחנן
גופיה דטעמא דברייתא דאם אמר אני נוטל זיתי אין
שומעין לו משום ישוב ארץ ישראל אינטריך לאשמועין למ"ד הכה
משום כחשא דארעא דאפילו בחוזה לארץ אין שומעין לו אבל לעיל
דוקא בדרך ישראל אין שומעין לו
משום דכחשא דארעא לא עשה
בידים אלא ממילא ע"י שטיפת הנהר
נעשה ולמאן דאמר הכה נמי משום
ישוב ארץ ישראל אינטריך לאשמועין
שלא תאמר אפילו בחוזה לארץ אין
שומעין לו משום כחשא דארעא:
(ש"ך לקמן) **לא יבטנה ויצא.**
אף על גב דאמר
ט שמואל דמטיילין מבגד לבגד גבי
מוחה אסור לפי שהמוקין באין צבית
שאין צו מוחה וכשנוטלה כאלו
מוקין אותן שדורו צבית:
בגובתא

בבית שומעין לו בשדה אין שומעין לו
בשדה מ"ט משום ישוב א"י איכא דאמרי
משום כחשא דארעא מאי בינייהו איכא
בינייהו חוזה לארץ: **מתני'** המשכיר בית
לחבירו בימות הגשמים אינו יכול להוציאו
מן החג ועד הפסח בימות החמה שלשים
יום ובכרכים אחד ימות החמה ואחד ימות
הגשמים שנים עשר חדש יובחגויות אחד
עירות ואחד כרכים שנים עשר חדש רשב"ג
אומר חנות של נחתומים ושל צבעים שלש
שנים: **גמ'** מ"ש ימות הגשמים ר"ד רבי אגר
איניש ביתא בימות הגשמים אגר לכולהו

צבית. היורד לתוך חורבה וצנאה שלא צרשות: **צדה.** היורד לתוך
שדה ונטעה שלא צרשות ואמר נטעתי אני נוטל: **משום כחשא**
דארעא. שכבר הכחישו הנטיעות את השדה שינקו ממנה: **איכא**
בינייהו חוזה לארץ. למ"ד משום כחשא דארעא ממונה אפסדיה
ואפילו בחוזה לארץ נמי אין שומעין
לו: **מתני'** אינו יכול להוציאו
וכנ"ל. **גמ'** מפרש לה לכולהו:
וכנ"ל. שהן מקום השוקים שהכל
נמשכים שם לגור שם והצמים אין
מזיין לשכור: **ובחגויות.** שחגויות
מקיף הקפות למכירין ושוהין מלשלם
לו ימים רבים וכשמציאין לו מעותיו
באין ע"י פתח הסנה שהקיפו שם
ואם הלך למקום אחר אינו יודעין
אנה ימצאוהו אין יכול להוציאו כל
י"ג חדש: **הנוטל של נחתומין.** מוכרי
ככרות: **ושל צבעים שלש שנים.**
ובגמ' מפרש מפני שהקיפן מרובה
לזמן ארוך: **גמ'** מאי שנה ימוס
הגשמים וכו'. קס"ד האזי צימות
הגשמים לימי הגשמים קאמר שפירש
לו השכר לי צימך לימות הגשמים:
צימוס החמה נמי לכולהו ימוס החמה
אגר. דהא לימות החמה קאמר ליה:
אלא צימוס הגשמים היינו טעמא
משום דלא שניה ציפא. ובשוכר
סתם קאמר. ואשמועין דהשוכר סתם
שלא פירש זמן הוי שכירות שלשים
יום הלכך צימות החמה דשכיח ציפא
אם צא להוציאו לכוף שלשים מוציא
וצימות הגשמים דלא שכיח ציפא
אע"ג דלא אגרי אלא לי יום אינו
יכול להוציאו מן החג ועד הפסח
וחייב לימן לו בכל חדש כשכר חדש
הראשון: **אימא ספא ובכרכין הוי**
ספס שכירות י"ג חדש. ואי מלו
ליה הנך י"ג חדש צימות הגשמים
וכו': **לדודיע קסני.** הנך שלשים
וי"ג חדש דקמני צממתיך הדודיע
קאמר. המשכיר בית לחצירו כלו ימי
השכירות צימות הגשמים אינו יכול
להוציאו משום דלא שכיח צמי
אח"כ הדודיעו צימות החמה שלשים יום
שלא ירחיב לו הזמן משיכילה זמנו
והיינו מט"ו באלול כר"ך להודיעו
שלשים יום קודם החג וממילא שמעיין
אם כלו לו ימי שכירות צימות החמה
אינו יכול להוציאו עד שלשים יום
משודיעו ואם צא להוציאו צממו
כר"ך להודיעו שלשים יום קודם הזמן.
ובכרכים כר"ך להודיעו י"ג חדש
קודם יציאתו ואם לא הודיעו לא יצא
אלא נותן לו כמשפט הראשון: **אם**
צא. בעל הבית להרצות לו צממי
השכר מרבה משיגיע זמנו ואפילו לא
הודיעו: **האזי נקטיה צבוספיה**
דלישצקיה לגלימיה הוא. הרי הוא

(א) [ר"ה ז: ע"ש, א] ג' ז"ל
מנן יע"ז, א, שבעות
מנ"ה, (ד) [גיטין מ, א,
ה] [צ"ק פה, וע"ל, ו] ע"ז
כא, פסחים ד, (ז) [בפרש"י
שכ"י] איתא על פתח וכן
העמיק התירו"ט, (ח) פ"י
אשכול, רש"י, (ט) [לקמן
ג, א], (י) [יומא א, א,
ט] [דברים ו, ו] [שבת כב,
וע"ש במו"ק ד"ה רב אמר],

הגהות הב"ח
(א) גמ' גמ' גמ' גמ'
לא כרביא:

הגהות הגר"א
[א] רש"י ד"ה לא עריפת
מינאי הואיל והגיע, כ"ב
דוקא הגיע (וע"ל ק"ב צ'
סו"ס ד"ה בחוקת ומש"ש):

מוסף רש"י
לנקטיה בכובסיה
דלשקיה לגלימא.
אוחיו צבילו התלוים בו
עד שימן לו טלית שעליה,
כל דבר התלוי במחובר קרי
ליה כובסא, כדלמך (מכות
כ, א) אול גרמא ומחיה
לכובסא ואחר תמר, באלו
הן הגולין (שבועות סא,
מוזרה חובת הדר היא,
לפי שהיא משמרתו וכמדי
ביקר ציפא, נכנס ויולא
בה (פסחים ד, ז) ולא חובת
הבית, דכתיב ביקר, דרך
ציפא, אלא למי שנכנס
ויולא לתוכה אחר כחמא
(ע"ז בא).

ימות הגשמים ימות החמה נמי דכי אגר איניש ביתא לכולהו ימות החמה
אגר אלא בימות הגשמים היינו טעמא דלא שכיח ציפא
בכרכים אחד ימות החמה ואחד ימות הגשמים שנים עשר חדש ואילו מלו
ליה יומי שכירות בימות הגשמים מפיך ליה ואמאי הא לא שכיח ציפא למוגר
אמר רב יהודה להודיע קתני "ה"ק המשכיר בית לחבירו סתם אין יכול
להוציאו בימות הגשמים מחג ועד הפסח אלא א"כ הודיעו שלשים יום
מועיקרא תניא נמי הכי כשאמרו שלשים וכשאמרו שנים עשר חדש לא
אמרו אלא להודיעו וכשם שמשכיר צריך להודיע כך שוכר צריך להודיע
דאמר ליה אי אודעתן הוה מרחנא ומותיבנא ביה איניש מעליא אמר רב
אסי יאם נכנס יום אחד בימות הגשמים אינו יכול להוציאו מן החג עד הפסח
והא אגן שלשים יום קאמר הכי קאמר אם נכנס יום אחד בימות הגשמים
מהני שלשים יום אינו יכול להוציאו מן החג ועד הפסח אמר רב הונא ואם
בא לרבות בדמיה מרבה א"ל רב נחמן האי לנקטיה בכובסיה דלשכניה
לגלימא (ב) לא צריכא דאייקור בתי: פשיטא נפל ליה ביתא א"ל לא עדיפת
מינאי וזבניה או אורתיה או יהביה במתנה א"ל לא עדיפת מגברא דאתית
מיניה כלליה לבריה צחינן אי הוה אפשר לאודועיה איבעי ליה לאודועיה
ואי לא א"ל לא עדיפת מינאי ההוא גברא דובן ארבא דחמרא לא אשכח
דוכתא לאותוביה אמר לה לההיא איתתא אית לך דוכתא לאוגרי אמרה ליה
לא אול קדשה יהבה ליה דוכתא לעייליה אול לביתיה כתב לה גיטא
שדר לה אולא אידי אגרא שקולאי מיניה וביה אפיקתיה ואותביה בשבילא
אמר רב הונא בריה דרב יהושע כאשר עשה כן יעשה לו גמולו ישוב
בראשו לא מיבעיא חצר דלא קיימא לאגרא אלא אפילו חצר דקיימא לאגרא
אמרה ליה לכ"ע ניהא לי לאוגורי ולך לא ניהא לי דדמית עלי כי אריא
ארבא: רשב"ג אומר של נחתומים ושל צבעין שלש שנים: תנא מפני
שהקיפן מרובה: **מתני'** המשכיר בית לחבירו המשכיר חייב בדלת בנגר
ובמנועול ובכל דבר שמעשה אומן אבל דבר שאינו מעשה אומן השוכר
עושהו הובל של בעל הבית ואין לשוכר אלא היוצא מן התנור ומן הכירים
בלבד: **גמ'** תנו רבנן המשכיר בית לחבירו משכיר חייב להעמיד לו
דלתות לפתוח לו חלונות לחזק לו תקרה לסמוך לו קורה ושוכר חייב
לעשות לו סולם לעשות לו מעקה לעשות לו מרוב ולהטיח את גגו בעו
מיניה מרב ששת מוזהה על מי מוזהה האמר רב משרשיא מוזהה חובת
הדר היא אלא מקום מוזהה על מי אמר להו רב ששת תניתוה דבר שאין
מעשה אומן השוכר עושהו והאי נמי לאו מעשה אומן הוא אפשר הוא
בגובתא

כאוחיו צבילים שלו עד שמניח לו טליתו כלומר כיון שמעלה על דמיו אין לך מוציא גדול מזה. כובסיה על שם שתלויים כדלמרינן (שם
דף סו). כמאן תלינן כובסי צדקלא (ט) תלאי של תמרים: דאייקור צמי. שהפסדו ניכר: נפל ליה ציפיה. למשכיר: אמר ליה.
לשוכר: לא עדיפת מינאי. הואיל ואו והגיע זמנו מוציאו וא"ל הלא אינך צא עלי אלא מחמת שאלה הודעתוך ואתה אינך מוציא בית
לשוכר אף אני לא היה לי להודיעך שלא ידעתי שיפול צימי ואני איני מוציא בית לשוכר ולא טוב שדודר אתה צפנים ואני בחוך:
וצניה. לאחר האי משכיר או אורתיה או יהביה צממנה: אמר לו. שוכר ליה שקנאה: לא עדיפת מגברא דאית מיניה. מי שמכרה
לך כסם שהוא לא היה יכול להוציאי אף אתה אין כחך יותר ממנו: כלליה לצבייה. השיא את צנו וצריך לו לצית חמנות: מיניה
וצביה. מן היין ענמו: כי אריא ארבא. כלהיה אורב: **מתני'** ובנגר. שנועלין בו את הדלת ומחצין אותו בקורת האיסקופיה: **פולל**
של בעל הבית. משכיר. ובגמרא (י) מפרש לה: **היוצא מן הסגור.** אפר הוא נעשה זבל: **גמ'** לחוק לו הקרה. אם התלעו הסכרין: **לסמוך**
לו קורה. אם נשברה אחת מהן: **מרוב.** כל גגותיהן טחין צטיט ומשופעין מן ארבע לדיהן וסומכין נסרים לכותל אלל הגג להרחיק
המים מן הכותל וכשנפלה אחת מהן הדיט מחזירה: **חוצה דר היא.** דדרשינן (י) מנחות (דף לז). צימך (י) דרך צימך למי שנכנס ויולא
לה זה הדר צה: **מקום מוזהה.** העץ שהדלת שוקף עליו ואף הוא קרוי מוזהה ואם אכן הוא כר"ך לנקוב בו סלק להניחה צמובה:
בגובתא

בגובתא